

[Niels Andersen.]

noterer, at også det ærede medlem hr. Erik Eriksen har været inde på tanken om frivillighed.

Spørgsmålet er så, hvad vi skal have ud over det, jeg her har nævnt: et udbygget hjemmeværn og en fast kerne af tekniske tropper; men det må vi kunne nå frem til ved en fordomsfri og saglig forhandling. Det er givet, at i samme omfang man får udbygget et øget hjemmeværn og en fast kerne, i samme omfang vil man være i stand til at nedsætte den faste tjenestetid, vi har i øjeblikket, og som efter min opfattelse er urimelig lang. Det, at unge skal være inde som soldat i 16 måneder, virker deprimerende på dem og sløver dem. Jeg tror ikke på, at deres uddannelse rent forsvarsmæssigt er bedre, end hvis de var inde en kortere tid. Muligheden for med de tanker, der er opstået under forsvarsdebatten, at opbygge et forsvar, der er bedre end det, vi har, foreligger, og der foreligger måske også en sandsynlighed for, at opbygningen af forsvaret kan gøres billigere.

Imidlertid må jeg opfordre til, at man vedrørende dette spørgsmål går ind i fordomsfri forhandlinger i stedet for at udvandre fra forsvarsudvalget, således som oppositionspartierne har meddelt at de har i sinde at gøre. Det tjener ikke vort land at demonstrere på denne måde. Der er inden for de to partier, venstre og konservative, meget værdifulde kræfter, som kunne tilføre netop forsvarstankerne værdifulde ting. Derfor er det ikke at tjene vort land, når man demonstrerer ved blot at gå. Jeg skal ikke gøre flere bemærkninger vedrørende dette spørgsmål, som antagelig finder sin endelige løsning i dette folketingsår.

Et af de andre områder, som vil få overordentlig stor betydning for landet i den kommende tid, og som antagelig også vil søge sin afklaring i dette folketingsår, er de problemer, der er forbundet med vort tilhørsforhold til et større markedsområde. For mange år siden antydede førende nationaløkonomer, at såfremt Europa ville kunne hævde sig mellem på den ene side Sovjetrusland og på den anden side USA, inden for hvis grænser der naturligvis er frihandel, måtte Europa søge frem mod en enhed rent handelspolitisk. Det er sagt af disse nationaløkonomer for mange år siden,

og man har nu fra alle sider erkendt sandheden heri. Vi går frem mod et større markedsområde. De seks landes union er en realitet, men endnu er spørgsmålet om dannelsen af et frihandelsområde uafklaret. Det møde, der holdes i Paris vedrørende det spørgsmål, håber jeg vil bringe klaring, så vi ved, hvad vi skal rette os efter i den kommende tid. Jeg håber, det lykkes at få oprettet et frihandelsområde, hvor man efterhånden afvikler hindringerne for den frie handel landene imellem, uden at man skal etablere sig eller forskanse sig bag en høj toldmur, således som tilfældet er i de seks. Dette er den væsentlige forskel på frihandelsområdet og de seks, at de seks forskanser sig bag en høj toldmur over for tredjelande. Denne høje toldmur skulle vi undgå inden for frihandelsområdet.

Hvilke problemer møder dansk erhvervsliv ved indtrædelse i et større markedsområde? Ja, for landbrugets vedkommende er det uhyre interessant at bemærke, at man for halvandet år siden frygtede en kriselignende udvikling, depressionslignende tendenser i USA og andre dele af verden. De lave priser for landbrugsprodukterne og udsigten til øgede omkostninger berettigede i nogen grad til denne frygt for en krise. Derfor har man vel grund til i dag at spørge: hvorfor kom denne krise ikke? Jeg vil svare, at når krisen ikke er kommet, er det først og fremmest landbrugets egen skyld. Det skyldes først og fremmest, at landbrugs-erhvervet har formået at præstere det kunststykke trods de lave eksportpriser at eksportere så meget, at det har hjembragt mere valuta end året forud. Det vil i virkeligheden sige, at landbrugets produktions-evne er ganske enormt stor. Landbrugs-erhvervet har i tide haft en klar forståelse af, hvad det vil sige at rationalisere, det har forstået at bruge de moderne hjælpemidler, således at dets evne til at producere mere er blevet øget væsentligt.

Men ved siden af dette har man formået at føre en politik, som efter min opfattelse har været klog, ikke mindst fordi den har været omkostningshæmmende. Man har gennem den politik, der er ført, formået at holde et nogenlunde konstant prisniveau. Man har formået at hindre, at nye omkostninger føjede sig til, således at konkurrenceevnen svækkedes. Derudover har naturlig-